CE VALOARE ATRIBUIM VICTORIEI DE LA PARIS?

Dridea înscrie al doilea gol

Ilustrația pagină: L'ÉQUIPE - PARIS

Meciul de la Paris susținut de echipele Franței și României a fost așteptat cu deosebit interes de pasionații fotbalului în cele două țări. Pentru gazde, ținînd cont de faptul că în eventualitatea unei victorii semnul renașterii fotbalului francez după eșecul de la campionatul mondial din Anglia, acum sub directoratul unui fost jucător celebru ca Fontaine, în timp ce pentru fotbalul nostru un succes în deplasare la Paris înseamnă trecerea unui examen de maturitate după o serie de pași importanți făcuți cu perseverență pe drumul afirmării în partidele susținute peste hotare.

Victoria a fost de partea noastră cu 2—1 astfel că etapa de pregătire pentru returul campionatului Europei se îndeplinește favorabil, încurajator dacă avem în vedere că:

1. — Procesul de maturizare a jocului în deplasare al echipei naționale este în evident progres, fotbaliștii noștri, cu o singură excepție, Sătmăreanu, au avut orientare tactică, lucidităte, calm și perspicacitate, mai evidente decît în orice altă întîlnire internațională susținută pînă acum peste hotare. Prin siguranța în joc care a caracterizat cea mai mare parte a evoluției lor, fotbaliștii noștri s-au impus adversarilor lor, descumpăniți de forța colectivă de joc și omogenitatea echipei României.

2. — A fost obținut un rezultat favorabil deși, din cauza accidentării titularilor Pîrcălab și Ion Ionescu, antrenorii nu au putut alcătui pentru Paris linia ofensivă cea mai puternică. Este de presupus că prezența acestora ar fi mărit potențialul atacului, mai ales dacă ținem seama de împrejurarea că jocul adversarilor, așa cum vom constata mai jos, era prielnic unui asemenea tip de jucători.

3. — Specialiștii, presa și spectatorii francezi au fost de acord că, în ciuda eșecului, echipa Franței a jucat satisfăcător și că i se poate acorda acesteia și lui Just Fontaine încredere pe mai departe, situație care întărește succesul fotbaliștilor noștri.

4. — În prezent lotul reprezentativ de fotbal al României dispune de o garnitură mai puternică și mai mare decît înainte pentru a alcătui formații capabile să dea randament satisfăcător în împrejurări dificile ca acelea dinaintea partidei cu Franța: indisponibilitățile cunoscute, plus actul curajos de a înlocui un titular consacrat ca Dan Coe.

Concluziile de mai sus s-au desprins după un meci care necesită o aprofundare, căci, la prima vedere, jocul echipei noastre a dat satisfacție doar ca rezultat. Chiar dacă numai la atîta s-ar fi limitat victoria de la Paris, triumful acesta ar însemna mai mult decît altele anterioare realizate peste hotare, căci a fost obținut în fața unei echipe și dar deposedarea lor de minge a fost făcută aproape regulat atunci cînd ei intenționau să dea pasa decisivă, iar finalizările lor erau îngreuiate prin închiderea unghiului de șut. Francezii au dat impresia unei activități mai mari decît a echipei noastre, dar în realitate ei nu au obținut prea mult în afara golului înscris în penultimul

Comentarii și impresii ale trimisului nostru special, AUREL NEAGU

unor jucători cunoscuți în toată Europa, realizat într-o mare capitală ca Parisul, a cărei presă sportivă este cea mai cunoscută și răspîndită pe continentul nostru. Echipa României a avut însă la Paris obstacolul cel mai important în maniera de joc a adversarilor. Deși era cunoscut faptul că Fontaine și-a alcătuit echipa în funcție de calitățile și obișnuința unor fotbaliști francezi reputați care aplică și la clubuirile lor apărarea în linie, nu s-a bănuit totuși că adversarii noștri vor reduce pînă în cele din urmă apărarea în linie la jocul la ofsaid.

Din primele minute ale întîlnirii s-a evidențiat această caracteristică a jocului practicat de francezi, care avea să se manifeste pînă la sfîrșitul celor 90 de minute. Cei patru fundași francezi, așezați în linie, au avansat cu regularitate pînă la cîțiva metri de linia de mijloc a terenului. Dacă mingea era interceptată de jucătorii români, această linie de fundași rămînea aproape pe aceeași poziție și astfel prindea aproape cu regularitate pe înaintașii noștri în poziție de ofsaid. Dridea I și Frățilă au înscris două goluri și au meritul finalizării unor acțiuni de toată frumusețea; ei, însă, ar fi reușit în mod sigur mai mult dacă ar fi fost capabili de unele subtilități cu care să dejoace această manevră a jocului la ofsaid. Tocmai din acest punct de vedere absența unor jucători ca Ion Ionescu și Pîrcălab a cîntărit mult, după cum lipsa de prevedere a antrenorilor de a include un alt jucător de o asemenea construcție, ca Dumitriu II, de pildă, s-a făcut resimțită. Numai rareori Frățilă și Dridea I au încercat acele execuții denumite „un-doi-uri", cu care se dejoacă în mod frecvent intențiile apărărilor, puține la număr, adepte încă ale jocului la ofsaid. Totuși, echipa noastră națională a condus cu 2—0 echipa Franței la Paris și a învins-o în final cu 2—1, victorie care ne-a făcut să trăim un sentiment de mîndrie la Paris în timpul meciului, după meci și în continuare pînă la înapoierea în țară.

Din păcate, pentru fizionomia partidei, pentru frumusețea ei, jocul la ofsaid practicat de echipa Franței a obligat echipa României, care a condus din min. 14 cu 1—0 și din min. 76 cu 2—0, să accepte și să-i convină chiar să temporizeze jocul, profitînd de îngustimea orizontului jocului advers. Într-adevăr, statornicindu-și fundașii aproape de linia de centru a terenului și punînd bariera jocului la ofsaid, echipa Franței și-a stîrnit singură spațiul de acțiune, obligînd în același timp și pe fotbaliștii români să practice un joc limitat. Francezii au alergat mult, minut de joc. Jucătorii noștri au fost foarte prompți în cele 3—4 ocazii favorabile ale francezilor. În general ei și-au dominat adversarii prin calmul organizării jocului, prin deposedările făcute cu îndemînare, prin siguranța cu care au acționat tot timpul, așa cum de fapt este de dorit să se comporte și în meciul cu Elveția.

După golul lui Frățilă, aveam în mînă o poliță de victorie cu scadență certă în min. 90, pînă într-atît ne asigura de la bun început evoluția matură a echipei noastre pe stadionul „Parc des Princes". Dacă francezii, datorită în cea mai mare parte tacticii lor de joc la ofsaid au obținut adesea o superioritate teritorială, la care a contribuit și înabilitatea înaintașilor noștri de a contracara acest mod de joc, replica echipei României, cu pase precise, de calmare a avîntului și ritmului de joc advers, de tatonări și lansări în atac reușite și în afara construcției celor două goluri, a contribuit ca în fapt echipa noastră să aibă o superioritate tactică ce a valorat pînă în cele din urmă mai mult decît momentele de presiune ale echipei Franței.

Iată de ce, în funcție de premisele meciului, considerăm comportarea echipei noastre naționale ca reușită, matură, fructuoasă, demnă de laudă.

Acordăm victoriei din meciul de la Paris cu echipa Franței o valoare apreciabilă fiindcă acest meci ne-a arătat mai mult decît oricare altul că munca depusă de antrenori și fotbaliști n-a fost irosită în van, că numeroasele întîlniri internaționale disputate în ultimii ani peste hotare cu adversari puternici au adus jucătorilor noștri rutina internațională indispensabilă pentru a obține rezultate favorabile și în deplasare. Efectele rodajului internațional s-au constatat în jocul echipei noastre încă din anul trecut, cînd consistența jocului ei peste hotare cu formații puternice a crescut mult. Primele rezultate favorabile au fost obținute cu adversare mai slabe, meciul cîștigat cu echipa Franței este însă prețios.

Firește că victoria de la Paris nu rezolvă dintr-un condei problemele fotbalului nostru. În materie de selecție și pregătire a echipei naționale mai sînt încă multe de făcut, dar putem constata că ne aflăm pe un drum promițător. Pentru meciul cu Elveția de la Zurich, hotărîtor pentru a ști ce șanse mai are reprezentativa țării noastre în campionatul Europei, trebuie să prezentăm un atac mai închegat, mai puternic, mai periculos, capabil să înscrie goluri echipei Elveției, la ea acasă. În acest scop fotbaliștii noștri trebuie încurajați. Reținerile unei părți a presei, care de regulă s-a arătat foarte combativă cînd a fost vorba de înfrîngeri, nu pot ajuta echipa națională, după cum afirmații ca acelea că Frățilă și Dridea au fost norocoși la Paris, sînt de-a dreptul uluitoare. Prin urmare, cînd fotbaliștii noștri pierd o întîlnire internațională, sînt demodați, necombativi etc., pe scurt: incapabili; iar cînd cîștigă, cînd învinge Franța, la Paris, sînt norocoși și nimic mai mult! Ciudată poziție! Cine poate spune cu mîna pe inimă că ajută în acest mod pe fotbaliști și echipa națională?

Gondet, care avea să se remarce apoi în derbiul francez Nantes – Saint Etienne (4–1), sever păzit de D. Nicolae și Mocanu, care se află cu mingea

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

Presa pariziană a remarcat în unanimitate jocul colectiv prestat de echipa națională română. Într-adevăr, privind evoluția formației noastre, aveai impresia unui organism bine sudat în care atributele individuale ale jucătorilor erau puse în slujba scopului colectiv, acela de a se obține cel mai bun randament posibil și victoria. Din această cauză este dificil a face remarcări, totuși în contextul întîlnirii unii componenți ai echipei s-au detașat prin contribuția lor deosebită.

Pînă acum, în meciurile din deplasare eram obișnuiți să remarcăm pe apărători, în seama cărora cădea tot greul întîlnirii. De data aceasta și înaintașii au avut o importantă contribuție. În primul rînd fiindcă au înscris două goluri și apoi, pentrucă, o situație mai puțin cunoscută și poate mai puțin observată la televizor, extremele au jucat retras din cauza dispozitivului advers și au luat parte activă la întreaga acțiune de scoatere din ritm a echipei francheze.

Totuși, jucătorii din apărare au fost aceia care s-au remarcat îndeosebi, deoarece intervențiile lor au fost sigure și salutare în cele cîteva momente critice. Ei au meritul de a fi repus mingea în joc cu calm și adresă la mijlocași, care au jucat rolul unor veritabili catalizatori. Astfel, mingea a fost stăpînită bine de echipa noastră.

În acest angrenaj în care NUNWEILER III în primul rînd, MOGANU, M. IONESCU și DUMITRU NICOLAE s-au comportat excelent, Sătmăreanu n-a reușit să-și marcheze bine adversarul direct, Loubet, deoarece nu l-a marcat îndeaproape ci l-a lăsat să preia liber mingea și apoi l-a atacat. Mai rapid, Loubet l-a depășit aproape cu regularitate pe Sătmăreanu. *Popa* a știut mai bine să-l stăvilească pe Loubet, dar aceasta nu înseamnă că lui Sătmăreanu nu-i trebuie acordat credit în continuare. El este tînăr, cu calități deosebite, apt de progres și deci merită să fie ținut în evidența lotului.

Mijlocașii *Ghergheli* și *Dobrin* au muncit mult. Dobrin excelent în prima repriză, a slăbit în cea de a doua.

Dintre înaintași, în ordine, FRĂȚILĂ, autorul primului gol și coautor la cel de al doilea, a fost cel mai bun, urmat de *Dridea I*, *Lucescu* și *Sorin Avram*.

PUNCTE DE VEDERE FRANCEZE ASUPRA JOCULUI

FONTAINE ȘI KOPA SÎNT, EVIDENT, DEZAMĂGIȚI!

„CE NE-A RELEVAT MECIUL CU ROMÂNIA"*)

Înaintea meciului cu echipa României, Fontaine a invitat în cantonamentul de la Rueil pe Kopa, fostul său coechipier din echipa Franței — 1958. La meci ei au fost tot alături, așa cum îi vedeți în fotografia de mai jos, evident, dezamăgiți de cursul jocului, de experiența care poate fi socotită comună. Seara, la banchet, a venit și Kopa și a stat la masă tot lîngă Fontaine. Președintele federației franceze, d. Chiarisoli, în cuvîntul său a mulțumit lui Fontaine pentru munca depusă în vederea jocului cu România și i-a adresat cîteva cuvinte și lui Kopa, după cum președintele federației noastre, tov. Gh. Popescu, cu prilejul înmînării cadourilor, nu l-a uitat pe Kopa, deși acesta, era... „hors jeu".

În completarea serii, Kopa și Fontaine ne-au dat o scurtă declarație și autografele lor pentru cititorii revistei „Fotbal".

KOPA în stînga și FONTAINE în dreapta

„Românii sînt buni tehnicieni și în plus sînt rapizi, chiar dacă unii soccetesc că jocul lor este prea lent. Nu trebuie să confundăm viteza cu precipitarea. M-a surprins maturitatea națională românească în prima ei evoluție la Paris"

„Echipa dv. ne-a servit foarte bine pentru a ne cunoaște posibilitățile, chiar dacă sînt deceptionat de rezultat. Dacă tricolorii noștri vor continua să joace tot așa de bine și chiar mai bine decît cu România, în viitor vom avea șigur un cîștig".

J. — PH. RETHACKER
redactor șef adjunct
al revistei
„FRANCE FOOTBALL"

În ultima analiză, amicii noștri greci sînt cei care trebuie să fie satisfăcuți și mîndri! Bătînd și Franța cu 2-1, fotbaliștii români, victorioși și la Atena cu 2-1, au susținut indirect cererile federației grecești care ar dori să reia contactele cu Franța sub forma unor meciuri internaționale.

Trebuie totuși să subliniem că echipa română (în pofida absenței celor mai buni atacanți ai săi, Pîrcălab și Ion Ionescu), s-a arătat mai bună la „Parc des Princes" decît la Atena, unde a trebuit să joace, este adevărat, pe un teren dur care a micșorat superioritatea sa tehnică.

Miercuri seară, selecționata română a avut, este sigur, greșala de partea sa. În aceeași măsură în apărare ca și în atac. Dar, prin comportamentul său, ea a pus, odată în plus, degetul asupra unor realități, de care noi, francezii, nu putem face abstracție...

Mai întîi, ea a demonstrat, într-un mod general, că fotbalul progresează peste tot în Europa și în lume. Națiunile zise „mici" muncesc cu ardoare cu elită și cu marea masă a fotbaliștilor. Și ele reușesc să obțină maximum la un număr de locuitori destul de limitat.

Țările din estul Europei, în particular, își arată veleitățile în acest sezon grație Cehoslovaciei (Dukla Praga este semifinalistă în Cupa Europei), grație Bulgariei (două cluburi din Sofia au ajuns în semifinala celor două cupe, Cupa Campionilor Europeni și Cupa Cupelor), grație, în fine, acestei Românii venită să cîștige la Paris

NICI LINIE, NICI BETON...

Al doilea punct privește aceste faimoase probleme tactice discutate și rediscutate în Franța. România utilizează un sistem de joc care rămîne la jumătatea drumului între beton și linie. Apărătorii și mijlocașii s-au grupat masiv atunci cînd pericolul era amenințător. Dar, ei deseori au convertit jocul lor, imediat ce recuperau balonul, mai ales în prima repriză.

Fără a juca la ofsaid, și fără a betona (în absența marcajului individual), apărătorii români au putut deci să facă față asalturilor și șuturilor la poartă ale francezilor.

O TEHNICĂ SIMPLĂ

Al treilea punct din domeniul tehnicii individuale: a putut fi apreciată mult în prima repriză simplitatea, claritatea jocului românilor; o subliniere pentru excepționalul Dobrin care colorează jocul echipei. Dacă și atacanții și mijlocașii fac eforturi constante de a căuta „un-doi"-urile și de a avansa în combinații de trei oameni, ei nu ezită să recurgă la pase lungi, cu răsturnări pentru aripile sau mijlocașii opuși, la pase transversale, la centrări (vezi al doilea gol). Și reușesc pentru că tehnica lor deși simplă, rămîne foarte completă.

Este fără îndoială unul din defectele fotbaliștilor francez de a nu stăpîni sau transmite întotdeauna mingea de o manieră utilitară sau utilizabilă. Abuzul jocului scurt, al schimbului realizat „la milimetru", al pasei „moarte" rămîne se pare grav.

ATLEȚII VENIȚI LA PARIS

Al patrulea punct: valoarea atletică. Fotbaliștii români erau în mod particular miercuri mari și puternici. Dar nu se poate să nu remarci din nou cum jucătorii francezi își pierd toată eficacitatea atunci cînd nu mai sînt în măsură să facă să triumfe propriile arme (vivacitatea, promptitudinea, inteligența). Miercuri seara, în orice caz, mijlocașii și atacanții francezi au fost cam ușurei atît în jocul la picior cît și în cel de cap.

Trebuie, din nefericire, să admitem un adevăr. Fotbalistul francez de talent nu este, în general, la fel de dotat fizic ca și tehnic. Ar fi multe de scris și de spus la acest subiect. Toată educația sportivă, pe scurt, toată educația francezului ar trebui repusă în discuție. Și asta nu este ceva nou.

NOUL ÎN VEST

Actualmente se face o experiență în domeniul prospectării și al formării tinerilor: de cîteva luni în Liga de Vest, Henri Guérin lucrează pe un teritoriu bogat în calitate și în cantitate. El a studiat pînă în prezent aproape 600 de „minimi" anul II (14 ani) în 16 centre create pentru 8 departamente. Din această primă selecționare, care are în vedere valoarea atletică și valoarea tehnică, au ieșit 50 de băieți care vor fi reuniți într-un stagiu de 4 zile. Acești jucători vor fi urmăriți și reuniți în fiecare an în alte stagii de perfecționare.

Inițiativă pasionantă de urmărit. Trebuie să reamintim că în România acest efort de prospecție și această muncă în profunzime sînt realizate de patru ani...

CĂLĂTORIILE STABILESC SELECȚIILE

Pentru a reveni la echipa națională, vom relua doar opinia unuia din cei doi antrenori români, Ștefan Covaci, care ne spunea: „Am întreprins în materie de formare a echipei o muncă de largă respirație. Nu se face o echipă națională dintr-un singur foc și de unul singur. Trebuie să o întărești, s-o rodezi în numeroase meciuri în străinătate. Acest lucru am căutat să-l facem și noi de doi sau trei ani. Am avut destule deziluzii. Dar vom putea, credem, să cîștigăm, acum cîteva satisfacții".

Iată ce va da dreptate unui Just Fontaine, care cere timp și răbdare. Din nefericire, nu prea vedem cum — în organizarea actuală a fotbalului francez — echipa Franței ar putea să dispute mai multe meciuri de consolidare în străinătate.

Asupra acestor probleme, de asemenea, românii au pus accentul miercuri, făcîndu-ne să vedem slăbiciunea organică a unui fotbal irancez care vrea să aibă totul fără a da prea mult...

**) Articol reprodus din ziarul „l'Equipe"*

Spicuiri din presă

• *Am apreciat mai cu seamă la români o valoare atletică foarte mare, și un joc foarte bun cu capul, o precizie la deposedări care le permite să ia avantaj asupra adversarilor lor, și un joc colectiv care, fără să aibă ceva genial, a fost permanent eficace* (L'EQUIPE)

• *Vizitatorii au prezentat o echipă de reală valoare și, văzîndu-i evoluînd, înțelegi bine de ce este invincibilă de trei ani pe teren propriu* (L'HUMANITÉ)

• *Se va pretinde că românii nu sînt geniali. Este adevărat. Dar ei alcătuiesc o echipă serioasă, omogenă și realistă. Iată ce le-a fost suficient pentru a cîștiga meciul cu Franța* (PARISIEN LIBERE)

• *Această echipă a României a fost mai bună decît se credea. S-a omis prea repede excelenta sa comportare în perioada preliminariilor campionatului mondial, cînd a aparținut unei grupe foarte dificile cu Portugalia, Cehoslovacia și Turcia.*

Românii au avut cele mai bune eșantioane de joc și fără îndoială, cu Dobrin în echipa trancează, scorul ar fi fost invers (FRANCE SOIR)

• *După ce au fost de mai multe ori prinși în ofsaid, românii s-au adaptat la tactica noastră defensivă și, prin schimbări ale jocului, au inițiat periculoase contra atacuri.*

. . . . . .

Și apoi nu-i ușor să-i manevrezi pe acești români. Ei sînt rapizi, hotărîți și oportuni în acțiune. Apărarea lor a făcut multe zile triste echipelor din Europa (L'AURORE)

• *Românii nu au fost nici o dată prinși în „contre-pied...". Ei s-au putut întotdeauna grupa, în afara unei situații cînd au primit golul de la Dogliani* (OUEST-FRANCE din Rennes)

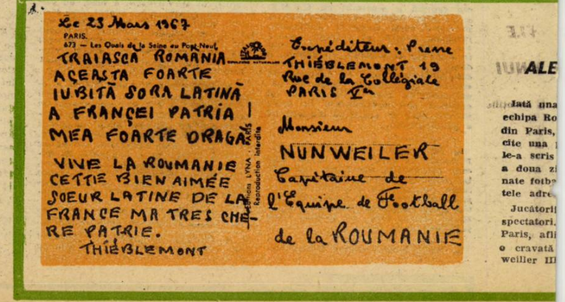

CELE 12 ILUSTRATE UNUI TÎNĂR PARIZIAN

Din atențiile iubitorilor de fotbal francezi pentru românii. După meci tînărul PIERRE THIEBLEMONT rue de la Collegiale, 13, a cumpărat 12 ilustrate, pentru fiecare fotbalist român, pe care cu migală în limba franceză și română. El le-a prezentat, dimineața, ambasadei noastre pentru a fi înmînăștilor noștri, după joc. În cîteva alăturat, cuvinte lui Nunweiller III.

noștri au mai primit numeroase felicitări de la După plecarea echipei, patronul unui magazin din nd că am insotit echipa României, mi-a oferit pe care s-o înmînez căpitanului echipei, Nun-

DIN PERIPEȚIILE UNUI SPICHER IMPROVIZAT

Deși meciul Franța — România nu a fost transmis în țară la radio, în tot timpul partidei a fost menținută o legătură telefonică permanentă cu București, fapt care a dat posibilitate radioficiunii române să ofere, totuși, ascultătorilor vești de la această întîlnire, chiar în timpul desfășurării ei.

Misiunea de crainic improvizat mi-a revenit și trebuie să recunosc că ea prezintă multe dificultăți cînd ești lipsit de experiență. Nici locul legăturii n-a fost cel mai nimerit: pe o pasarelă, sub copertina de beton a tribunei. Izolat, dar cu doi tehnicieni alături, în mod curios, lipsiți de cunoștințe despre fotbalul francez. Cînd Dogliani a redus scorul de la 2–0 la 2–1, văzîndu-i numărul am comunicat la București pe Dogliani, autorul golului Franței, pentru ca unul din tehnicieni să mă corecteze... greșit, anunțîndu-mi-l pe Blanchet. De aici eroarea, corectată doar spre dimineața de joi 24 martie, de revista noastră.

De aici înainte voi fi mai înțelegător cu colegii noștri, crainicii sportivi. . . !

Faza din minutul 89 în care Dogliani bine servit de Loubet a găsit apărarea noastră descoperită și a înscris golul de onoare al francezilor cu o lovitură de cap.